hitchcock

KADINLAR

eskikitaplarim.com

ARENA YAYINCILIK

Alfred Hitchcock

KADINLAR

Türkçesi: Emre Dilli

ARENA YAYINCILIK

ARENA YAYINCILIK
Yolculuk Dizisi: 4
Mart 1991

ARENA YAYINCILIK
1. TAŞOCAĞI CADDESİ
No: 19/107 ERBİL HAN
MECİDİYEKÖY-İSTANBUL

Kapak Tasarım: Bahri DEDE
Grafik Montaj: Muzaffer Minik.
Baskı: YÖN Matbaacılık

HITCHCOCK

- KADIN DÜŞMANI
- KOMŞUNUN KARISI
- YABANCI

ARENA YAYINCILIK
P.K. 1292 Sirkeci / İSTANBUL

KADIN DÜŞMANI

Her yerden uzak bu küçük İllionis kasabasını bir ırmak, bir koru, bir selyatağı ortadan bölerdi. Sıcak bir yaz gecesiydi ve kaldırımlar, daha günün yakıcı sıcaklığının yangısını korumaktaydı.

Mağazalar kapalıydı, caddeler karanlık içindeydi. Nemi yüksek bu boğucu geceyi iki şey süslüyordu. Biri, bu bunaltıcı gecede gittikçe yükselmekte olan şu bildiğimiz ay, diğeri karanlık ve görkemli adliye binasının ön yüzündeki kocaman saat. Kentin en büyük lokantasında havalandırmalar bütün güçleriyle çalışıyor, klasik döşenmiş zula köşelerde birbirlerine sokulmuş yüzleri belirsiz çiftler farkediliyordu.

Gecenin sessizliğini evleri önünde bağırışarak oynayan çocuklar bozuyorlardı, sesleriyle insanı yorarak.

Kuru takırtılarla kapanan kapı menteşeleri bile inliyordu sanki. Çimler, ağaçlar, herşey sıcağı, bunaltıcılığı haykırı-

yordu.

Tek katlı evinin balkonunda tek başına oturuyordu Lavinia. Otuzyedi yaşındaydı ama güzel yüzü ve ince, dipdiri vücuduyla capcanlıydı. Bu yaşına kadar neden evlenmediği ise kent insanları için bir gizdi.

Lavinia tek başına yaşıyordu. Çoktan ölmüş olan anne ve babası geçmişte kalmış anılardı sadece. Bu bunaltıcı, sıcak yaz gecesinde sallanır koltuğunda oyalanıp arkadaşını bekliyordu.

Parmakları arasında döndürüp durduğu limonata bardağını arasıra dudağına götürmekteyken:

-İşte geldim Lavinia.

Lavinia döndü. Francine küçük bahçenin çakıl taşları döşeli yolu üzerinde gülümseyerek ilerliyordu. Beyaz bir takım giymişti. O da otuzbeş yaşında olmasına karşın genç bir kız havasındaydı.

Lavinia ayağa kalkarak sokak kapısını kilitleyip döndü. İçeri bırakmaya üşendiği bardağını da bir köşeye bırakıverdi.

Alçak bir tonda ki sesi ile:

-Tam sinemaya gidilecek bir gece, dedi.

Hemen yanıbaşında ki bahçeden komşusu ihtiyar Henson ana:

-Nereye gidiyorsunuz küçük hanımlar? diye ses verdi.

Kızlar kendilerini kadından ayıran karanlığın içinden:

-Elit sinemasına, diye bağırdılar. "Yaşasın Tehlike" adında bir film varmış.

Henson ana iç çekerek:

-Sizlerin yerinde olsam böyle bir gecede evimden dışarı çıkmazdım, ortalıkta dolaşan, ve kadınları boğazlıyan ka-

dın düşmanını unutmayın... Ben, biraz sonra uyumaya gideceğim ama yanıma tüfeğimi de alacağım...

Yaşlı kadın patırtılı bir halde koltuğundan kalkıp evine girdi. Kapıyı gürültü ile kapatışı, sürgüyü sürüşü, kilitte anahtarı üstüste çevirip ekstra kilitlemesi karanlık ve sıcak gecede dikkat çekiyordu. İki arkadaş umursamaz adımlarla yürüyüp gittiler.

Lavinia gecenin karanlığını ve bunaltıcı sıcaklığını boğazını yakan bir bunaltıyla hissediyordu. Kaldırımlar sıcak bir fırın ağzından fışkıran buhar gibi buğu saçıyordu.

Bastığı yerlerde asfalt kimi yerde yumuşamanın etkisi ile çöküyor, kimi yerde kuru bir kabuk gibi kırılıyordu. Bacaklarından yukarıya yapışkan bir şekilde yükselen sıcaklık çamaşırlarını vücuduna yapıştırıyordu. Elbette Francine'de aynı yapıştırıcı nemi vücudunda hissediyordu.

Francine: "Lavinia, kadın düşmanı hakkında söylenenlere inanıyormusun?" dedi.

-Yaşlı kadınları bilmezmisin, herşeyi abartırlar. Dedikodu ve heyecan verici haberler yaymayı pek severler. Ben başıboş dedikoduyu sevmem, cinayet hikayeleride beni sarmıyor.

-Ama Hattie öldürüleli bir ay olmadan üstüne Roberta öldürülmedi mi vahşi bir şekilde. Eliza'nın kaybolduğunu duydun, buna ne diyorsun?

-Hattie pazarlamacının biriyle kaçmıştı, bence katili o pazarlamacıdır. Bunun kadın düşmanı ile ne alakası var.

-Belki haklısın, peki ya diğerleri?.. Dört kadın daha öldürüldü. Kimin öldürdüğü de bilinemiyor. Hepsi mosmormuş, dilleri de bir karış dışardaymış. Anlıyacağın aynı şekilde öldürülmüşler.

Kenti ikiye bölen sel yatağına gelmişlerdi. Karanlığın içinden fışkıran pencere ışıklarını, evlerden süzülen radyo seslerini önlerinde sıcak fışkıran, karanlık derin çukuru hissediyorlardı.

-Sinemaya gitmekten vazgeçsek ne dersin? Kadın düşmanı bizi izliyor olabilir. Öldürmesini engelleyemeyiz de. Bu sel yatağını da hiç sevmem, korkarım da. Garip bir kokusu var, insanı seyrediyor gibi gelir bana, dedi Francine.

Sel çukurunun derinliklerinde çürümüş bitkilerin kokuları vızıldayıp duran sinek ordusunu barındırıyordu. Sivri sinekler yoğun bir kalabalıkla yükselip, dolanıyorlardı. Bir kalın sis tabakası sel yatağının derinliklerini gizlemekteydi.

-Ne olursa olsun kadın düşmanına kurban olmak istemiyorum. Gece yarısı bu çukuru geçmek istemiyorum. Ama ne yazık ki sen geçmek zorundasın evine dönebilmek için. Sinema sonrası vakit geç olacağından küçük geçitin kapısı da kapanır hem, üzgünüm başka türlü eve de dönemezsin... Önce merdivenleri inecek, asma köprüyü geçecek, o hurda köprüyü sallana sallana geçeceksin. Belki de kadın düşmanı bir ağacın arkasına saklanıp seni gözlüyor olacaktır... Ben, gündüz bile köprüyü geçmekten korkuyorum, geçmek zorunda olduğumda yerimden kıpırdamak bile istemiyorum, bu yüzden kiliseye bile gitmiyorum.

-Aptalca laflar ediyorsun Francine...

-Bana göre hava hoş. Kendi ayaklarının sesini dinleyerek asma köprüyü tek başına karşıya geçmek durumunda olan sensin.

Hem, tek başına yaşamaya nasıl dayanabiliyorsun kuzum Lavinia.

-Yaşlı kızlar tek başınalığı severler...

Gölgelerin oynaştığı alaca aydınlık bir patikayı gösterdi Lavinia.

-Dilersen şu kestirmeden iniverelim.

-Ben korkuyorum.

-Vakit o kadar geç değil, Kadın düşmanları da daha geç vakitte ortaya çıkmazlar mı?

Lavinia, umursamazlıkla arkadaşının kolunu tutup, yarı alaca aydınlık bozuk patikaya doğru yöneltti.

Ağustos böcekleri, kurbağa sesleri, sinek vızıltıları birbirine karışmış bir curcunaydı. Sinir bozucu bir gürültü vardı.

Francine soluk soluğa, "Korkuyorum, koşalım lütfen" dedi.

-Olmaz...

"Olmaz" dediği an başını çevirmemiş olsaydı, birşey göremiyecekti ama çevirmişti bir kez. Ve gördü...

O anda, Francine'de onun baktığı yöne bakarak o da gördü.

Patikada kıpırdamadan donmuş gibi duruyorlardı, gittikçe büyüyen bir şaşkınlık içinde...

Gecenin karanlığına karşın ayın yarattığı alaca aydınlık bir çalı dibinde uzanmış olan Eliza Hamsell'i görmelerine yetip artmıştı bile.

Kadın yüzükoyun, sereserpe uzanmıştı toprağa. Yan dönmüş başı beyaz yüzü ile daha aydınlıktı. Gözleri açık, dili küçük ağzından dışarı fırlamıştı. Francine gördükleri karşısında dehşetle bağırdı.

Lavinia bütün çukurun çevrelerinde dönmeye başladığını sandı. Bir tuzak içindeymiş gibiydiler.

Francine sadece haykırışlarla hıçkırıyor, ağlıyor, konu-

şamıyordu. Bir ara kendine gelir gibi olduğunda, "Polisi aramalıyız" diyebildi.

★★★

-Bana sıkıca sarıl Lavinia. Lütfen, öylesine üşüyorum ki... Kış aylarında bile bu kadar üşüdüğümü anımsamıyorum. Bana sarıl, bana sarıl, Lavinia...

Lavinia arkadaşına sıkıca sarılmıştı. Polisler çoktan gelmiş ve sel yatağına dağılmışlardı. El fenerlerinin ışıkları birbirine karışıyor, bağırıp çağırmalar gırla gidiyordu.

Saat daha 20 civarıydı. Gece yarısına öyle çok vakit vardı ki...

Ağlamaktan şişmiş, kapanmış gözleriyle başını Lavinia'nın omuzlarına yaslamış olan Francine:

-Ocak ayındaymışız gibiyim, bir kazak istiyorum. Üşüyorum...

Polis, "siz artık gidebilirsiniz küçük hanımlar. Yarın karakola bir ara uğrayıp bazı sorulara yanıt vermenizi rica edeceğiz.

İki arkadaş polisin yanından uzaklaşırlarken sel yatağında bir çalı kümesinin önünde üzerine bir örtü örtülmüş cesede bir kez daha baktılar. Lavinia kalbinin olağandan daha fazla attığının farkındaydı, o da korkuyor ve üşüyordu. Bu sıcak gecede kış ortasındaymış gibi üşüyordu. Sırtından süzülen ter tanecikleri buz gibiydi. Parmakları, elleri buz gibiydi.

Polisin sorularını kendisinin yanıtladığını anımsadı. Francine'nin yanıt verecek hali yoktu ki...

Bir polis arkalarından seslendi: "Sizi evinize kadar bı-

rakmamızı istermisiniz?"

-Hayır gerekli değil, dedi Lavinia.

Ve evlerine doğru yürüdüler.

-O ana ait şeyleri doğru dürüst anımsıyamıyorum bile, diye düşündü Lavinia. Cesedin neye benzediğini, ne durumda olduğunu bile bilmiyorum. Böyle birşey olabileceğini, bunları görebileceğimi düşünemezdim. Neredeyse onu unutuyorum. Unutmaya da zorlayacağım kendimi.

-Hiç ölü birini görmemiştim, dedi Francine.

Lavinia saatine bakarak, "Dokuza geliyor saat. Helen'e uğrayıp sinemaya gidelim mi?

-Sinemaya mı?

-Elbette... Bize gerekli olan ne?

-Lavinia, onu ne çabuk unutabildin?

-Unutmamız gerekli. Anımsamak neyi geri getirir?

-Fakat Eliza orada, yatmış ve...

-Gülmeye gereksinimimiz var. Ve hiçbir şey olmamış gibi sinemaya gideceğiz.

-Ama, Eliza senin arkadaşındı...

-Onun için hiçbir şey yapamıyacağımızı anlamalısın. Asıl kendimiz için birşeyler yapmalıyız. Ben eve gitmek niyetinde değilim bunda da ısrarlıyım, eve dönüp ağlayıp sızlamak pek hoş değil. Artık onu düşünmek değil başka şeyler yapmak istiyorum, düşünmekte istiyorum ama onu değil...

Karanlık içinde alaca aydınlık patikayı tırmanırlarken duydukları seslerle duraksadılar. Daha aşağılardan gelen su sesine karışan sesler vardı. Erkek sesleriydi duydukları.

-Ben kadın düşmanıyım. Ben kadın düşmanıyım... Gü-

zel kadınları öldürürüm.

-Ben'de Eliza'yım. Bana iyi bakın, ben bir ölüyüm. Ağzımdan dışarı taşan şu dilime bakın...

-Ahlaksız herifler... diye bağırdı Francine. Çukurdan çıkıp evinize defolup gidin. Beni duyuyorsunuz değil mi? Beni duyuyor musunuz? Evinize gidin.

Telaşlanan çocuklar oyunlarını bozup dağıldılar. Sıcak gecenin içinde gittikçe uzaklaşan çocukların şen kahkahaları geliyordu kulaklarına. Francine yine ağlamaya başlamıştı ama bir yandanda yollarına devam ettiler.

★★★

Helen Greer, ayaklarını balkonun tahtalarına uzatmış halde yerinden kalkmadan:

-Artık hiç gelmeyeceksiniz diye düşünüyordum küçük bayanlar. Tam bir saat geciktiniz, haberiniz var mı?

Lavinia, "Biz.." diye atılan Francine'ye bir çimdik atıp uyardı. Francine lafı değiştirdi bu kez:

-Eliza'nın öldürülüp sel yatağına atıldığına dair korkunç birşey işittik.

Helen yerinden, "kimden duydunuz, kim bulmuş" diyerek sıçradı.

-Birşey bilmiyoruz biz.

Üç kız da bir süre suskun kaldılar. Sadece birbirlerine bakıyorlardı. Sessizliği Helen bozdu?

-Ben bu gece evden dışarı çıkmak istemiyorum.

Böyle dedikten sonra bir bahane ile eve girdi. Onun yokluğundan yararlanan Francine boğuk bir sesle:

-Ona gerçeği niçin söylemedik. diye sordu.

-Helen'i heyecanlandırınca elimize ne geçecek. Bizim gördüğümüzü söyleseydik daha fena olurdu. Yarın sakin bir ortamda söyleriz.

Omuzuna bir şal alıp dönen Helen:

-Ben düşüncemi değiştirdim kızlar. Haydi sinemeya gidelim de biraz oyalanalım bari.

Ağaçlarla çevrili ıssız yolda üçü birlikte ilerlemeye başladılar. Kapanan kapılar, sıkıca sürgülenen kapı sürgüleri, kilitlerde dönen gıcırtılı anahtar sesleri duyuluyordu. Pancurlar çekiliyor, ışıklar birer birer söndürülüyordu, kararan pencereler artıyordu boyuna.

Çekilmiş perdelerin arkasından meraklı gözlerin kendilerini gözetlediği besbelliydi. Hissetmekten öteye besbelliydi bu.

-Ne kadar garip, bu saatte çocuklar sokaklarda oynardı eskiden, genç kızlar sokaklarda dondurma yiyerek dolaşır, piyasa yaparlardı. Toplarını, oyuncaklarını bahçelerine atıveren çocukların sesleri bile duyulmuyor şimdilerde. Sıcaktan buğular çıkan kaldırımlarda kalmış silik seksek oyunu çizgile-ri bile bir hoş duruyor, diye düşünüyordu...

-Böyle bir gecede sokaklarda olmak için aklımızı yitirmiş olmamız gerekir, diyerek düşüncelerinden kopardı Helen, Lavinia'yı.

-Bu kadın düşmanı aynı gecede üç kadını öldürecek değil ya. Üç kişi olmamız bence daha güvenli. Üstelik henüz erken, cinayetler de iki üç ay aralıklı olmadı mı? Hiçbir cani hergün adam öldürmez bence, diyerek yanıtladı Lavinia.

Önlerinden bir gölge geçti.

Az sonra iri yarı bir erkek tam karşılarında durduğunda

üçü birden bağırdılar.

Mağaza vitrinlerinden süzülen ışıklara yüzünü dönmüş olan adam kendini iyice belli ettikten sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

-Tom... Tom... Tom...

Kızların üçü birden haykırmıştı. Bu Tom'du.

-Sizleri korkuttum değil mi? Kadın düşmanı benim...

-Tom, dedi Lavinia, bir daha böyle çirkin şakalar yaparsanız sizi gerçek tabancayla öldürürüm.

Francine yine ağlamaya başlamıştı ve Tom artık gülmüyordu.

-Böylesine korkacağınızı düşünememiştim, özür dilerim.

-Eliza ya ne oldu biliyormusunuz? Öldü. Ve sizde kadınları korkutarak eğleniyorsunuz. Utanmanız gerekir, bizimle artık konuşmayın, dedi Lavinia.

-Oh...

Tom onlarla beraber gelmek istedi, Lavinia sert bir sesle:

-Olduğunuz yerde kalın bay katil. Korkutacak başka kızlar bulursunuz. Ya da gidin ve küçük Eliza'nın o ölü yüzünü seyredin. Onun o halini daha eğlenceli bulursanız gelip bize haber verin.

İki arkadaşını kollarından çekerek yıldızların ağarttığı yola doğru çekti. Francine gözlerini siliyordu, ağlamaklı ağlamaklı haliyle.

-Francine kes artık ağlamayı.. Sadece kötü bir şakaydı Tom'un yaptığı. Niye bu kadar uzatıyorsun?

-Sana açıklayayım Helen. Dayanamıyorum çünkü. eliza'nın cesedini biz bulduk. Bu hiçte güzel bir manzara de-

ğildi. Onu unutmak istiyorum. Sinemaya, bütün bu olanlara karşın gitmek isteyişimizin nedeni de bu. Ondan, olanlardan bahsetmek istemiyoruz. Ama dayanamıyorum işte. Haydi, sen bilet paralarını hazırla bakalım, sinemaya yaklaştık.

★★★

Kafetaryanın küçük salonunda havalandırmalar vınlayarak çalışıp havayı serinletiyorlardı. Lavinia, servis tezgahında iki görevliye yaklaşarak:

-Bana on sentlik naneli draje verin, dedi.

Adamın yüzü geceleri çalışıp, çok yorulan gündüz uykucularına özgü sarılıktaydı. Şu an bile çok yorgun görünüşü vardı. Zaten bu gece yarı yarıya boş caddelerden geçenler, mağazalardan çıkanlar, yüzleri bu çeşit insanlardı nedense... Bir poşet naneli drajeyi alan Lavinia:

-Bunları bu gece sinemada atıştıracağız diye gevezelik etti.

-Bu gece çok güzelsin küçük hanım. Hoş gündüz de aynı güzellikteydiniz ya.. Öğlen de çikolata almaya geldiğinizde adamın biri sizi sormuştu bana.

-Ah öyle mi? Kim peki?..

-Adamı tanımıyorum. Bir yabancıydı sanırım. Koyu renk elbiseli, ince, uzun boylu, soluk yüzlü birisiydi. Size dikkatle baktı, sonra da yanıma gelerek kim olduğunuza dair şeyler sordu. Bende ona: "Kentimizin en güzel bekar kızı Lavinia Nebbs'dir" dedim. Çok güzel kız dedi. Nerede oturuyor? diye sordu.

Tezgahtar bunları söyledikten sonra sustu. Başını çe-

virdi.

Francine inler gibi bir sesle:

-Sanırım ona adresi vermediniz değil mi? Diye sordu. Vermediniz değil mi? Hem bir yabancıya neden Lavinia'nın adresini veresiniz?..

-Mmm, bilmem. Birden bire düşünemedim, adresi verdim. Park Street'te sel yatağına yakın bir yerde oturuyor dedim. O an aklıma bir kötülük gelmedi. İnan, az önce Eliza'cığın cesedinin oralarda bulunduğu haberini alınca çok üzüldüm. Pişman oldum ama artık ne yapabilirdim...

Francine, "Budala" diye bağırdı.

-Çok üzgünüm. Belkide büyütülecek bir durum yoktur...

-Sen öyle san koca budala.

Lavinia arkadaşlarının şaşkın bakışları altında suskun duruyordu. Neler hissettiğini söyleyebilecek gücü bile bulamıyordu kendinde. Aslında boğazında bir gıcıklanmadan başka birşey hissettiği de yoktu.

Bıkkın bir şekilde drajelerin parasını uzattı.

Tezgahtar başını sallayıp duruyordu sadece. Dükkandan çıktıklarında Lavinia poşeti arkadaşlarına uzattı.

-Alsanıza kızlar...

-Şekeri bırak, ne yapmamız gerekir onu düşünelim. Bence doğruca eve gidelim. Hiç kimsenin sapıklığına kurban olmak istemem. Bilmelisin Lavinia, kadın düşmanı bu gece seni arıyor... Yabancının o olduğundan kuşku duymuyorum, senin hakkında bilgi topladığı da ortada. Sel yatağına uzatılmış bir kurban olmayı düşünmezsin sanırım Lavinia, dedi Helen.

-Bana bak, o da diğer erkekler gibi kadın meraklısı bir çapkın olsa gerek. Diğerlerinden farksız biri yani.

-Tom gibi yani? Pekala, Tom'un kadın düşmanı olmadığını kim iddia edebilir.

-Ben sinemaya gidiyorum. Bu gecenin ikinci kurbanı olacaksam olayım. Bu gece herkes çok sinirli. Benim gibi evde kalmışlığı kesin olan bir kızın bunlara tahammülü olamaz, hele benim gibi yaşamdan beklentileri pek olmayan biri için çok sıkıcı konuşulanlar. Ne sevdiğim biri, ne de istediğim biri var. Belkide hiçbirşeyden çekinmemem bundan kaynaklanıyordur. Siz evinize gidebilirsiniz,ben sinemaya gidiyorum. Biraz oyalanabilirim hiç olmazsa. Bu sapık her kimse böyle ard arda cinayet işleyecek değil ya. Polis işin üstüne düşmezse, kimse dikkatli olmazsa bir ay sonra ne olur bilemem. Sapıkların arzularını tatmin etmelerinden sonra biraz sakinleştiklerini sanırım. O sapık şimdilik dinleniyordur. Bu gece sinemaya gidiyorum ben.

-Sel yatağında ki ölüyü, Eliza'yı anımsamıyor musun?

-Onun yüzüne yeterince baktım. Meraklının biri değilim, aklı başında biriyim. Onu unutmam gerektiğine karar verdim, uyguluyorum. Hem burada komedimi oynuyoruz. Eliza olağanüstü güzel bir kızdı, ben ise sıradan biriyim. Edilen laflar cinsellikten öteye şeyler değil.

-Yanılıyorsun Lavinia. Güzel bir kızsın. Kentin en güzel kızlarından birisin. Biraz daha hoşgörülü birisi olsaydın çoktan evlenmiştin.

-Saçmalıyorsun Francine. Bakın sinemaya geldik bile. Siz Helen'le evinize gidin isterseniz. Ben tek başıma filmi seyreder sonrada evime dönerim.

-Delirmişsin sen Lavinia. Burada seni tek başına nasıl bırakırız.

Bir süre daha tartışıp sonunda üçü birden sinemaya

girdiler.

Salon film başlamadan önceki loş aydınlıktaydı. Film başlamadan Sinema Müdürü sahneye çıkıp:

-Sayın seyircilerimiz, bu gece polisin uyarısı nedeniyle sinemayı erken kapatmak zorundayız. Bu gece Fregman ve haber filmi gösteremeyeceğimiz için özür dileriz. Kent polisi film sonrası doğruca evlerinize gitmenizi söylememizi istedi. Polisler sokaklarda devriye dolaşacaklar, sorun hisseden onlara başvurmalı...

-Bu nutuk bizim için... dedi Lavinia.

Lavinia, boğazında bir kuruluk, bir gıcıklık hissetti...

Perde açıldı. ışıklar kapandı ve film başladı.

Yaşasın Tehlike hızlı müziği ile perdedeydi artık.

-Lavinia, diye mırıldandı Helen.

-Ne var?

-Biz salona girdiğimiz de arkamızdan koyu renk giysili bir adam da girdi içeriye. Şimdi de tam senin arkanda oturuyor.

-Oh.. Gerçek mi Helen?

-Elbette. Fakat birden dönüp de bakma.

Lavinia perdeye bakıyordu. Helen usulca arkasına dönerek yabancıdan tarafa kaçamak bir bakış attı. Sonra da birden bire ayağa kalktı.

-Işıkları yakın. Işıkları yakın. Diye bağırıp etrafı ayaklandırdı.

Yüzünü elleriyle kapatan Lavinia:

-Helen lütfen otur. Delirdin mi? Diyebildi.

★★★

Boşalmış şokella bardaklarını masaya bıraktıklarında üçü de dudakları üzerinde oluşan izleri gülüşerek yaladılar.

-Gülünç bir duruma düşürdün bizi. Yersiz bir tasa yüzünden telaşlanıp bizi rezil ettin Helen, dedi Lavinia.

Kafetarya saat onbirbuçuk olduğundan mı nedir bomboştu. Sinema çıkışı oyalanıp, gülüşüp duruyorlardı. Helen bile yaşadığı ve yaşattığı duruma kahkahalarla gülüyordu.

-Sen ayağa kalkıp "ışıkları yakın" dediğin an utançtan ne yapacağımı bilemedim.

-Zavallıcık...

-Kuşkulandığın adam müdürün kardeşiymiş.

-Özür diledim ya... Ne yapayım, birden heyecanlandım.

-Davranışlarının bir paniğe yol açacağını düşünemedin mi?

Havalandırmaların gürleyişleri salonda bir uğultu yaratı-

yor, içeri dolan serin hava insanı rahatlatıyordu. Mutfak tarafından gelen çikolata, vanilya, çilek kokusu bir hoş ortam yaratıyordu.

-Buraya girip boşuna oyalanmasaydık keşke. Polisin uyarısına uyup niye hemen evlerimize gitmedik ki...

Polis kendi beceriksizliğine yansın. Biz polislik mi yapacağız. Ben hiç birşeyden korkmuyorum. Sapık çoktan buralardan uzaklaşmıştır.

İnanın dönmeğe kalkarsa da polis onu yakalayacaktır. Bırakın bunları da söyleyin, film eğlenceliydi değilmi?

Neşe içinde sokağa çıktılar. Caddeler bomboş ve tertemizdi. Ne bir araç, ne bir ses.. ne bir nefes...

Görünürde bir canlılık emaresi yoktu vitrin ışıklarından başka.

Vitrinlerde kıpırtısız canlılar gibi duran mankenlere vuran ışıklar onları canlı gibi gösteriyordu. Mankenler donuk gözlerle yolda yürüyen üç kızı izler gibiydi.

-Şu mankenler biz yardım istesek yardımımıza koşarlarmı ki?

-Mankenler bize yardıma mı gelecekler...

-O oo, Francine....

-Etrafta insana benzer başkaları var mı?

Vitrinler de yüzlerce bebek ve yetişkin tiplerde mankenler vardı. Sert, donuk bakışlı ve cansızdılar. Ama ıssız caddenin kaldırımlarında yürüyen üç genç kızın ayakkabılarının çıkardığı sesler caddeyi çınlatıyordu Silah sesleri gibi aksediyordu topukların metalik sesleri.

Kırmızı ışık yoklukları yaşanan binlerce hayal insanı durdururcasına ısrarla yandı.

Yeşil ışık beklenen geçişi verdi.

Yine yoklukları yaşanan binlerce hayal yolcu gibi üç genç kız da karşı kaldırıma seke seke geçtiler.

Yolların sıcak buğusu yüzlerine vuruyordu. İki yanlarını dolduran ağaçlardan yapraklarını bile kıpırdatacak bir esinti gelmiyordu. Kadınlar yürüyorlardı.

-Önce seni bırakalım Francine.

-Hayır, ben sizi evlerinize kadar götüreceğim.

-Saçmalıyorsun. Senin evin daha yakın. Beni evime bırakmaya kalkışırsanız geriye tek başınıza döneceksiniz sel yatağından. Bir yaprak kıpırdasa korkudan düşüp ölürsünüz siz.

-Bende geceyi sende geçiririm en güzel kız, dedi Francine.

-Hayır ben değilim...

★★★

Üçüde beyaz giysiler giymişlerdi. Onları gören neşeli bir partiden dönüyorlar sanırdı. Lavinia'ya göre çevrelerindeki her şey, ağaçlar bile onları dinliyordu.

Gecenin bekçileri onlardı.

Yavaş yavaş yürüyorlardı. İçlerinde koşuya benzeyen kaçış duyguları doluydu. Ay ışığı her yere ışık serpiyor gibiydi. Sıcak fakat serin duygular içindeydiler. Garip olan bu sıcak serinlikti.

-Şarkı söyleyelim, dedi Lavinia.

Arkalarına bile bakmadan kolkola yürüyüp şarkı söylemeye başladılar. Ayakları altındaki kaldırımlar sıcaktan kıpırdıyordu sanki. Kıpırdadıkça da sıcaklıklarını yitiriyorlardı.

-Dinleyin...

Sıcak yaz gecesini dinlediler. Ağustos böceklerinin sesine saat kulesinden gelen uzak ve boğuk ses karışıyordu. Saat onikiye onbeş vardı.

Sağdan soldan solgun pembe ışıklar görünüyordu. Yürümelerini sürdürdükçe ışıklar görünmez oldular. Evlerin, sokakların, dükkanların solgun ışıkları bile birer birer eriyip gittiler sanki...

Her ev, her kapı demirden zırhlarla korunmaya alınmış gibiydi.

"Bizden başka herşey kapıların ardında galiba" diye düşündü Lavinia. Gözünün önüne yataklarında duygularını kabartan ay ışığına yüzlerini dönüp yatmış çiftler geldi. Sarılışmışyatıyorlardı...

İçini çekti. "Sadece biz kaldırımlarda ayak seslerini dinlememek için şarkılar söylemeye çalışan evde kalmış kızlar tehlikelere açık yürüyoruz gecede. Sayısız Ağustos böceği bu yalnızlığımıza arkadaş olup bizi izliyorlar galiba" diye düşündü..

-Haydi seni de evine getirdik Francine... Sana iyi geceler.

-Lavinia, Helen... Bu gece bize konuk olun. Gecenin bir yarısı oldu. Birer kahve içer oyalanırız.

Francine arkadaşlarının ellerinden tutmuştu.

-Teşekkür ederiz, buna gerek yok, dedi Lavinia.

Francine yine ağlamaya başlamıştı.

-Sizleri ölmek korkusuyla bırakamam. Öyle güzel ve zarifsinizki size kıymalarına dayanamam... Yalvarırım bu geceyi benim yanımda geçirin.

-Francine, bu kadar korkaklık yeter. Eve gider gitmez

seni telefonla ararız, tamam mı...

-Söz mü?

-Elbette. Eve sağ olarak döndük diyecek ve yarın piknik yapmak için hazırlık yapacağız. Kendi ellerimle salamlı sandviçler hazırlayacağım size. Anlaştık değil mi? Oldukça uzun ömürlü biriyim ben, sonsuza kadar varım...

-Telefon edeceksin değil mi?

-Söz vermedim mi?

-Pekala iyi geceler öyleyse.

Francine kapıyı yavaşça arkadaşlarının yüzüne kapattı. Sürgüyü sürüşünü, anahtarı kilitte üst üste çevirişinin sesini duyarak gülümsediler.

Lavinia:

-Şimdi de seni evine kadar götüreceğim, dedi.

Saat kulesinin onikiyi vuran sesi çınladı. Sesler bomboş kentin sokaklarını, avlularını, meydanları dolaşıyordu.

Helen'in kolunda yürüyen Lavinia,

-Onbir, on iki, diye sayıyordu.

-Duyguların nasıl? Garipsemiyormusun durumumuzu?

-Ne gibi?

-Ağaçların arasında bu ıssız yolda yürüyen bizden başka kimse yok. Herkes uykuda ve son olaylara bakarsak güvendeler de... İddiaya varmısın şu an kentte bizden başka kimse yoktur hiçbir sokakta...

Derin, sıcak ve karanlık sel yatağının uğuldayan sesi yaklaşıyordu. Köprü altında akan suların uğultusu bir başka geliyordu.

Birkaç dakika sonra Helen'in evinin önüne gelmişlerdi.

Nihayet hafif bir rüzgar esmeye başlamıştı. Çim ve leylak kokusu taşıyordu bu rüzgar. Gök yüzünde dalgalanan

bulutların ortasında iyice yükselmişti ay...

-Ben de, geceyi benim evimde geçirmeni istesem kabul etmeyeceksin biliyorum. Yine de teklif ediyorum Lavinia benimle kal...

-Yoluma devam edeceğim.

-Düşünüyorumda bazen...

-Neyi düşünüyorsun? Bazen ne?

-Bazen insanların ölmek istediğini... Bu gece oldukça garip tavrın var senin.

-Korkmuyorum, sadece bu. Garip biri falan değilim aksine oldukça uyumlu biriyim. Sapığın bu gece ortalıkta dolaşacağına inanmıyorum. Etrafta polis dolu...

-Polis, polis... Bizim beceriksiz polisimizi es geç kuzum. Onların çoğu şimdi evlerine gidip uyumuşlardır bile.

-Sizlerin kuşkuculuğu beni eğlendiriyor. En küçük bir tehlike sezinleseydim sizlerle kalmazmıydım. Böyle varsayımlı kuşkulara değer vermiyorum o kadar..

-Belki de bilinç altında yaşamdan bıkmanın oluşturduğu bir tasasızlık vardır. Bir korkuyu gizliyorsun.

-Francine de sende ilginç olmaya başladınız.

-Sen tek başına yoluna devam edersen kendimi suçlu hissedeceğim. Saniyeleri sayıp, sıcak bir kahve içip kendimi toparlamaya çalışacağım. Sinirlerim çok gergin, yatışırım biraz...

-Bir fincanda benim için iç ve iyi geceler Helen...

★★★

Bunaltıcı sıcaklığın ve gecenin içinde Lavinia tek başına yürüyordu.

Karanlıkta yitip gitmiş evlere, ağaçların gölgelerine bakıyor uzaklardan aksedən köpek seslerini ürperti ile dinliyordu.

"Beş dakikaya kadar evimde olacağım, güvende olacağım ve hemen Francine'ye telefon edeceğim" diye düşündü.

Ağaçlar altında, karanlıkta bir erkek sesinin şarkısını duydu. Adımlarını sıklaştırdı. Gizemli bir ışıkla aydınlanan yolda bir adam ona doğru ilerliyordu. Adam sakin ve rahat adımlarla yürüyordu, hiç acelesi yoktu.

"Yakında ev dolu, gerekirse bağırırım, baktım olmayacak birinin kapısını çalarım" diye geçirdi aklından.

Adam şarkı söylemeye devam ediyordu. Elinde salladığı kalın sopa ile iyice yaklaşınca:

-Bu ne sürpriz bayan Lavinia. Bu saatte ne işiniz var sokakta diye sordu.

-Müfettiş Kennedy...

Bu polis Müfettişi Kennedy'di. Gece devriyesinde tek başına dolaşıyordu.

-Sizi evinize bırakayım bayan Lavinia?

-Gerekmez. Ben kendim giderim.

-Sel yatağını geçmek sorundasınız ama...

-Olsun, ne çıkar...

Gerçekte, içinden bu çukuru bu saatte bir erkekle dünyada geçemem diye düşünüyordu. Sapığın kim olduğu belli değildi ki.... Müfettişin sapık olmadığı ne malum du?

-Çok iyisiniz ama istemem, ben giderim...

-Ben buralarda dolaşıyorum. Gerekirse bağırın, mutlaka duyarım, koşup geleceğimden emin olun.

Müfettiş bir sokak lambasının solgun ışıkları altında ıslık çalarken bırakıp yürüdü.

"işte çukura ulaştım" diye geçirdi içinden.

Yolun çalılarla kaplı merdivenli kısmına gelmişti.

Park caddesine gelmeden önce bu gölgeli yokuşu inmesi, asma köprüyü geçmesi gerekiyordu. Gecenin bu saatinde oldukça çileli olan yolu sadece bir sokak lambası aydınlatıyordu.

"Üç dakika sonra evime gelmiş kapıyı açmış olacağım. Yüz seksen saniye sonra başıma hiçbir felaket gelmeyecek..." diye içini çekiyordu.

Çukurun karanlık ve sessiz derinliğine doğru, merdivenlerden inmeye başladı.

Basamakları teker teker sayarak iniyordu. Koştuğunu sanıyordu ama gerçekte koşmadığı gibi bir türlü koşamı-

yordu da. Adımları ağırlaşmış, ayakları kendisini taşımıyordu.

Yüksek sesle:

-"Onbeş, onaltı, onyedi, onsekiz.." diye saymaya devam etti.

Sel yatağı derin, oldukça karanlıktı. Yaşanan dünya yitip gitmişti. Güven içinde uyuyanların dünyası neredeydi...

Kilitli kapılar, kent ışıkları, sinemalar,tiyatrolar, ışıklar ışıklar... herşey yitip gitmişti. Yaşanan tek gerçek sel yatağıydı, önünde uzanıp giden. Karanlık ve ürkütücü sel yatağı...

-Hiç birşey olmadı. Hiç kimse yok buralarda. Yirmi dört, yirmi beşinci basamaktasın. Sana çocukken anlatılan hayalet öyküsünü anımsasana!..

Merdivenlerde akseden ayakseslerini dinliyordu.

-Siyahlar giyen, evlerin yatak odalarına giren adam. Şimdi yatak odasına beş adım kaldı, dört adım kaldı, üç adım kaldı, iki adım kaldı... Bu öyküyü her anlatışlarında gülerdim. İşte odaya girdi, yatağa yaklaştı... Tamam.. Avucundasın işte...

Farkında olmadan haykırdı. Yaşamı boyunca böyle bir çığlık işitmemişti. Böylesine ulumamıştı hiç.

Merdiven korkuluğuna tutunarak, dehşet içinde donmuş gibi durdu.

Kalbi olağanüstü bir şekilde atıyor, göğsünü zorluyordu sanki. Kalbinin gümbürtüsü bütün kentten duyulacak gibiydi.

"Aşağıda basamakların sonunda, aydınlatmanın tam altında bir adam bekliyor. Hayır şimdi gitti. Biraz daha ötede bekliyor" diyerek oyalanıyor, korkuyu atmaya çalışırken

çağırıyordu...

Sesleri, sessizliği dinledi. Köprü boştu.

-Bir şey yok. Kimse yok. Aptalca şeyler düşünüyorum. Basitleşip gülünçleşiyorum. Ama ne yapmam gerekir ki?

Kalbinin çarpıntısı biraz hafifledi.

-Müfettişe bağırsam mı? Çığlığımı duymuş mudur?

Acaba gerçekten bağırdım mı yoksa bana mı öyle geldi?

Yeniden çevreye kulak verdi. Hiç, hiçbirşey duymuyordu.

-Helen'e dönmeliyim. Geceyi onun evinde geçireyim.

Bunları düşünüyordu ama merdivenleri inmeye devam ediyordu.

-Hayır kendi evime gitmeliyim. Helen'in evinden daha yakın kendi evim. Kaç basamak kaldı ki? Dikkat. Düşmemeliyim. oh, deliyim ben... Bak şimdi hemen hemen yolu yarıladımsayılır.

Yeniden korkunun yarattığı soğukluğu hissetti Durdu. "Bekle" dedi, kendine. Bir adım daha atmıştı ki, bir ses duydu. Bir adım daha... Bir ses daha duydu.

Bir dakika geçmemişti ki kuru bir dalın çatırdısı geldi kulağına.

Ağustos böceklerinin, kurbağaların doluştuğu karanlığın yatağı sel çukuruna ürperti ile baktı.

-Biri beni izliyor, diye mırıldandı. Merdivenlerden, arkamdan inen biri var. Artık geri dönmeye de cesaret edemem.

Bir adım daha, bir ses daha.

-Benim her adımımda o da bir adım daha atıyor.

Bir adım. Bir ses.

Cılız bir sesle sel yatağına doğru seslendi.

-Siz misiniz Müfettiş Kennedy...?

Birden yok olmuşlarcasına Ağustos böcekleri seslerini kesti. Böceklerde sesleri dinliyordu. Gece de sesleri dinliyordu.

Bir an, yaz gecesinin kokularıyla dolu bütün çevre, hafif bir meltemle sallanan ağaçlar susuverdiler. Yapraklar, çalılar, hatta gök yüzündeki yıldızlar bile kıpırdamayı keserek Lavinia'nın kalp atışlarını dinlediler. Belki de, oradan binlerce kilometre uzakta, ıssız, terkedilmiş trenlerle dolu bir garda, tek başına kör bir ampulün ışığı altında gazetesini okumakta olan bir gece yolcusuda başını kaldırarak dinlemişti sessizliği. Kendi kendine "..Bu nedir?"diye sormuştu. Bir dalı kemirmeğe çalışan dağ sıçanıdır herhalde..

Gerçekte, duyduğu gürültü Lavinia'nın kalbinin sesiydi. Daha çabuk, daha hızlı, daha hızlı inmeye başladı merdivenlerden. Koşuyordu.

★★★

Kulağına bir müzik parçasının sesi geldi. Çevresini tümüyle saran çılgınca bir parçaydı bu. Birden bire, koşarken, bu müziğin gerçekte kendi kafasında çalındığını hissetti.

Müzik beyninde çalınıyordu. Çılgın bir tonda kafasının içi bu parça ile doluydu, dalgalar halinde yükselip alçalan tonlarla beninin içinde çınlıyor sel yatağına doğru çekiyordu onu.

- Birkaç adım daha atacak gücüm olmalı.. Birkaç adım daha atabilmeliyim, diye kendini şartlandırıyordu. Tamam

son basamaktayım... Şimdi sel yatağındayım, en aşağıdayım. Haydi koşmalısın, koş ve köprüyü geç artık...

Kendi vücuduna yardım dilenerek yalvarıyordu. Daha hızlı koşmalı, daha çabuk olmalı eve ulaşmalıydı. Köprünün gıcırtısı uğuldayarak akan suyun sesinde eriyip gidiyordu. Arkasında, onu izleyen ayak sesinin yankısı gittikçe artıyordu. Müzik yine devam ediyordu kulaklarında çınlayarak...

- Beni izliyor. Ona bakmamalıyım. Bakmamalıyım. Onunla yüzyüze gelirsem ilerleyemem. Korkarım. Dehşet hissim kabarır, daha çok korkarım. Koşmalı, koşmalıyım...

Köprünün ortasına kadar koştu.

- Nihayet. Nihayet.. Köprüyü geçmek üzereyim ama önümde daha yürümem gereken yolum var. Ne kadar karanlık ve uzak.. Şimdi bağırmam da bir işe yaramaz. Bağırabileceğimi de sanmıyorum ya. Oh... Nihayet köprüyü geçtim işte.. Yolu geçmeliyim. İşte yolda bitti, caddeye çıktım. Koşabilirim. Koşmalıyım. Evime bir ulaşabilsem birdaha asla geceleri tek başıma sokağa çıkmayacağım. Deli biriydim ama artık olmayacağım. Korkuyu tanımayan bir kızdım? tehlikeyi yaşadım. Artık arkadaşlarım olmadan hiç bir yere gitmem. Onlarsız geçirdiğim şu korkulu dakikalar yeter bana...

Caddeyi geçerek karşı kaldırıma çıktı.

- Nihayet.. İşte durak işte evim...

Birkaç saat önce balkon kenarına bıraktığı bardağı aynı yerde duruyordu. O zaman herşey ne kadar da sıradandı. Ne kadar da huzurluydu.

Yine o anlara dönmek, yaz gecesinin bunaltıcılığında soğuk birşeyler içerek oyalanmak, balkonda uzanmak ne

güzeldi. Şu geride kalan zamanı yaşamak nasıl olurdu.. Şu geçen dört beş saatte ne kadar da yorulmuş, sanki yaşlanmıştı...

- Oh.. Kapıyı açacak, eve girecek, kapıyı kilitleyebilecek gücü bulabilmeliyim..

Telaşlı adımlarla sokak kapısına ulaştığında eliyle biraz aranarak kilide ulaşıp anahtarı kilide sokabildi. Yine aynı korku ve ürperti içindeydi. İçinden bağırıp duruyordu. Telaş içinde kapıyı açıp açamadığını bile anlayamamıştı. Kapı açıldı. Koşar adımlarla ev kapısına ulaşıp kapının kilidini aceleyle açtı kapıyı ittirerek içeri girip üst üste kilitledi kapıyı. Sürgüleri sürdü.

Kulağında çınlayan müzik durdu. Kalbi artık çarpıntılarını durultmuş dinginleşmişti.. Nihayet evindeydi. Evindeydi. Güvendeydi.Kurtulmuştu...

- Bak en küçük bir gürültü bile yok. Kurtuldun, kurtuldun.. Evde olmak ne güzel..

Karanlık odanın ortasında sevinçle döndü. Daha odanın ışığını yakmamıştı.

- Pencereden bakmalı, beni izleyen varmı yokmu anlamalıyım... Hiç kimse yok. Beni kimse izlememiş. arkamdan kimse koşmamış...

Kendisi ile kahkahalar atarak dalga geçmeye başladı.

- Korkudan neler geçirdim aklımdan... Biri beni izleseydi yakalayabilirdi. Pek koşucu biri sayılmam, bilmiyormuyum ki.. CADDEDE-DURAK CIVARINDA kimseler yok. Ne kadar da aptallık ettim. Kendi ayak sesimden korkup kaçmışım meğer. Sel yatağıda, köprüde tasalanacak bir yer değilmiş.. Korku insanın içindedir derlerdi, doğruymuş... Ne olursa olsun evinde mutlu oluyor insan, bunun

değerini bilmeliyim evinde bütün kötülüklerden uzak olabiliyor insan...

Elektriği açmak için düğmeye elini uzattı.

Birden durdu.

Boğazında bir sıcaklık, hayır sıcak parmaklar vardı.

-Ne oluyor? Kim... Kimsini...

Daha fazla konuşamadan, karanlıkta bir adamın boğazını sıktığını anlayabildi Lavinia...

Oturma odasından çıkmış, koyu renk giysiler giymiş bir adamdı. Boğazını gittikçe artan bir güçle sıkıyordu... Boğuluyordu. Boğuldu...

★★★

KOMŞUNUN KARISI

-Yeni komşularımızla ilişki kurdun mu? diye sorduğunda ED, karısı kucağına aldığı örgüsüne bakarak:

-Elbette, diyerek yanıtladı.

-Yemekten az önce bahçeye indiğimde, komşunun karısıda bahçedeydi. Bende, merhaba dedim biraz lafladık. California'dan gelmişler. Yüzünden kişiliğine ilişkin bir anlam çıkartmak olası değildi ama uygar bir kadın olduğunu belli ediyordu. Daha doğrusu ben öyle kabul ettim.

-Yaa. Demek California'dan.

-Sen orayı severdin değil mi?

-Elbette.

-Ben işe gittiğimde arkadaşlık edebileceğin birilerinin olmasına seviniyorum. Bu arada kendini dinlemekten de biraz uzaklaşır, rahatlarsın...

-Ben onu fazla görme şansına eremedim. Sadece birkaç kez ben güneşlenirken oda çamaşır asarken karşıla-

şabildik, konuşabildik. Öyle gidip gelmeli bir komşuluk kuramadık.

-Yine de yakınında bir arkadaş edinmen iyi olmuştur senin için.. diye vurgulayarak konuştu Evelyn'in kocası.

Konuşurken de büyük bir dikkatle karısını gözlüyordu. Örgüsünü yeniden eline alan karısının şiş seslerinin tıkırtısından başka bir ses yoktu odada. Evelyn örgü örmenin telaşı içinde rahatlıyor, huzur buluyordu yaptığı işten.

-Biliyormusun, komşumuz çamaşır asarken çamaşırlarına öylesine düşmanca davranıyor ki gören onları parçalamak istiyor diye düşünür. Hele gömlekleri asarken bir mandallayışı var ki görmeye değer, sanki bıçaklıyor gibi takıyor mandalları.. diye konuştuğunda alçak bir sesle, kocası hiddetle:

-Evelyn.. diye bağırdı.

-Bana inanmalısın, gerçek bu. Hem öylesine çok gömlek yıkıyor ki... Bir düzineden çok gömlek yıkayıp astığı oluyor. Sanırım kocası gömlek fetişisti. Belki de temiz gömlek fetişistidir.

Ed gazetesini kızgınlıkla elinden atarak,

-Beni dinle karıcığım, hayal gücün öylesine geniş ki bunu biraz sınırlasan iyi olur sanırım. Başkalarının hobileri ile uğraşmaktan vazgeçip iyi şeyler düşün. Geçen yıl geçirdiğin ruhsal bunalımını unutmamışsındır sanırım. Psikiyatrislere taşınmaktan ben bıktım ama sen aranıyorsun yine. Senin için böyle hayaller kurgulamak oldukça zararlı, bunu biliyorsun. Gerçek olayların dışında yoruma açık düşünce ve tasarlamalardan vazgeçmelisin. Düş gücünü böylesine meşgul etme. Biraz dikkatli olmalısın...!

Evelyn örgüsünü örmeyi sürdürürken, kocasının sözle-

rinden çok komşusunun ipe astığı gömlekleri düşünüyordu. Şiddetli tavırlarla astığı gömlekleri... Gömlekleri mandallarken sanki içinde biri varda onuda bıçaklıyormuş gibi mandallıyordu...

-Belki de yıllardır gömlek yıkayıp ütülemekten bıkmış yorgun bir kadındır komşumuz. Gömlekleri asarken de yılların öcünü alıyordur gömleklerden...

Kocası kendisine hakim olmaya çabalayarak, sakin bir sesle,

-Karıcığım, lütfen anlayışlı olmaya çalış. Şimdi iyileşmiş bir durumdayken başkalarının gömleklerine takıp yorma kendini. Belkide sıradan bir çamaşır asıştırda sen düş gücünü zorladığın için saldırganca yorumlar getiriyorsundur. Davranışlarına dikkat etmelisin, yeniden hastalanabilirsin...

-Beni hoş gör ama gerçeği söylüyorum, yinede böyle şeyleri aklıma getirmeyeceğim, diyerek örgüsünü örmeye devam etti Evelyn,

-Çok isabetli davranırsın. Peki kocası ne iş yapıyormuş?

-Pazarlamacıymış, lokantalara bıçak vs. satışı yapıyormuş.

-İşte gördün mü? Pazarlamacılar elbette temiz gömlek giymek zorundadırlar. Adamcağız da elbette böyle çok gömleğe sahip olacak...

-Sahimi..? diye soran Evelyn kendi dünyasında ördüğü süeterin örneklerine bakıyordu. Süeter, hiçte iç açıcı bir renk olmayan grilikte idi. Böyle düşünüp yaka ve kolağızlarını olsun kırmızı yapmaya karar verdi.

-Sen adamı gördün mü?

-Hayır, ya sen? diye sordu gözlüklerini silen Ed.

-Senin gidişinden az sonra gittiği için onu da görüyorum her sabah. Arabasını bizim mutfak penceresinin oradaki aralığa park ediyor, kahvaltı masasını kaldırırken onu arabasına binerken görebiliyorum.

Ed gazetesinin spor sayfasına bakarken, durup sordu.

-Ne tip birisi?

-Uzun boylu, bıçak gibi ince birisi. Her zaman gri elbiseler giyiyor. Nedense bende onu görünce hep gri yılanları anımsıyorum.

-Evelyn... Yine saçmalamaya başladın. Lütfen kes artık.

-Peki, peki bende yatmaya gidiyorum zaten...

Evelyn yavaş yavaş yerinden kalkıp yatak odasına gitti. Odaya girdiğinde bir an hareketsiz durdu, sonra pencereye yürüyüp dışarıya bakmaya başladı.

Yandaki komşunun penceresinden bahçeye portakal rengi bir ışık vuruyor, karanlıkla bahçede uzun bir yol gibi parlıyordu. Bir süre ışığı, kırılmaları izleyip, yatıştırıcı haplarından Nembutal'i yuttu, yatağına girdi.

★★★

Her sabah bulaşıkları yıkarken, kapı komşularının işe gidişini izlerdi. Komşuları, uzun boyu, geniş adımlarıyla telaşsız, acelesiz tavırlarla duabasına binerdi. Her sabah yanında taşıdığı örnek eşantiyonların kutusunu da yanıbaşına koyardı. Oldukça uzun boylu, sattığı bıçaklar kadar keskin, belirgin yüz hatlarıyla ilginçti. Çukurlarına sinmiş gibi fıldır fıldır dönen gözleri siyah kalorifer böcekleri gibiydi. Arabasının motorunu biraz ısıttıktan sonra, çakıllar üzerinde vın-

latarak hızla çıkar giderdi bahçeden.

Evelyn, arka bahçede arasıra görüşse de komşu kadını da tanımıştı artık. Elinde çöp torbasıyla nasıl yürüdüğünü, çöp bidonunun kapağını tiksinircesine nasıl açtığını, çamaşırları kurutmak için ipe asarken onlarla savaşır gibi davranışını, kavga eden bir insan gibi kızgınca nasıl konuştuğunu iyice biliyordu artık. Öyle ki bu çığlıklara varan kavga sesleri saçma sapan sözler karmaşası da izlenebiliyordu. Son zamanlarda kavgacı seslerin yerini tehdit eden, kin dolu sesler almıştı. Evelyn, komşusunu iyice tanıyordu artık, buna emindi.

Komşu evden bazı gecelerde garip gürültü sesleri de geliyordu. Çok belirgin gürültüler değildi bunlar. Niteliği anlaşılmayan, ağız dalaşı ya da itişip kalkışmaktan çok, boğuk hırıltılı sesleri taşıyan gürültülerdi. Şiddeti mi yoksa acıyı mı ifade ettikleri bunları duyanın yorumuna kalmış birşeydi. Belirsiz ama var olan şeyler.. Ed'e duyduğu gördüğü herşeye yorumlar getirmemeye söz vermiş olması Evelyn'i dizginliyor, olanları daha net algılamaktan alıkoyuyordu.

Komşunun arabası iki gündür yerinden kıpırmamıştı. Dayanamayıp bunu bir akşam kocasına söyledi. Kocası sıkkın bir tavırla elindeki gazetesini sehpaya koyup:

-Ya öyle mi? Belkide bizim pazarlamacı hastalanmıştır, olamaz mı yani?

-Belki ama karısıda ortalıklarda yok? Onu da hiç göremedim.

-Bir ara uğra istersen.Belki ikisi de hastadır, komşu olarak yardımlaşmamız gerekir.

-Hayır. Ben onlara gitmek istemem.

Ed, söylemesi gerekeni toparlamaya çalışan bir sezgi ile bir sehpadaki gazetesine, bir karısına baktı...

-Neden? Bahçedeki karşılaşmalarınızı, konuşmalarınızı anlatan sen değil miydin? Şimdi evlerine şöyle bir uğrayıp hatırlarını sorsan yanlış olmaz ki.

Evelyn nembutal almak yerine aynı oyalayıcılığı yaşatan örgüsüne yöneldi.

-Olmaz, kendilerini gözetlediğim sanısına varabilirler.

Ed kararsızlığını tümüyle yansıtan ölçüleri taşıyan yüzünün buruşup durulması arasında bocaladı biran. Sonunda sevecen bir sesle:

-Niçin böyle bir yargıya ulaşsınlar ki. Sanmam böyle düşüneceklerini.

-İnan bana yapamam bunu...

Komşularında yaşam emarelerinin farkedilmediği bir gün daha geçirdiler.

Yinede komşu evi izlemekten, gece gündüz sesleri dinlemekten geri kalmıyordu Evelyn.

Üçüncü gün komşu kadın bahçede göründü. Küçük sepetinde taşıdığı çamaşırları asıyordu. Ama olamazdı. Komşusu bilinen şiddetli duyguları ile asmıyordu çamaşırları. Çamaşırları, hatta ve hatta gömlekleri bile sadece sıradan çamaşırlarmış gibi asıyor onları fark etmiyordu bile. Normaldi işte çamaşır asışı. Oysa daha birkaç gün önce onlarla savaşır, nefretini simgeleştirir di onları asarken.

Evelyn aradaki parmaklığa yaslanarak komşu kadına:

-Nasılsınız komşu? Kocanızda birkaç gündür arabasını kullanmıyor arızalandı mı yoksa? diye seslendi.

Komşu kadın söylenenleri anlamamış gibiydi. Bir an ürperti ile baktı Evelyn'e. Sonra kuru dudaklarını yalıyarak:

-Ha... Hayır, arabaya birşey olmadı. Kocam yeni bir iş sözleşmesi için yolculuğa çıktı. Uzakbir yer olduğu için de arabasını bana bıraktı,benim de gereksinimim olmadı.

-Ya, öylemi! Sevindim, bizde kocanız hastalandı sanmıştık, yine de yardımcı olabileceğimiz birşey olursa çekinme bize söyle.

-Hayır, hasta değil. Hiç birşeyi yok...

Komşu kadın canı sıkkın bir tavırla arkasını dönüp evine doğru yürüdü. Dudakları birşeyler mırıldanırcasına kıpırdıyordu. Kızgınlıkla can sıkkınlığı arası birşeydi tutumu. Evine girdiğinde şiddetle kapattı kapıyı. Kapının sürgüsünü çekişi, içeriden birkaç kez kilitlenen kapıdaki anahtar sesi günün sessizliğinde kulaklarında çınladı Evelyn'in...

Akşam kocası eve geldiğinde ona:

-Komşumuz seyahate çıkmış, dediğinde.

-Sonunda onlara gidebildin demek.

-Hayır, gitmedim.

-Söylediğinden başka ne anlam çıkartabilirim ki.

-Canım bilmiyormusun bahçede karşılaştığımızı, kadınla.

Evelyn, örgüsünü örmeyi sürdürüp başını kaldırmadan ekledi:

-Kadıncağızda öğleden sonra arabaya atlayıp gitti.

Ed, gazetesini okumaya dalmışken, karısının bir yandan örgüsün örüp biryandan da söylenmeye devam ettiğini fark etti.

-Evden ayrıldıktan kısa bir süre sonra da döndü. Döndüğünde, arabada iki kocaman köpekte getirmişti.

Ed, ilgilenircesine:

-Ne anlatıyorsun sen?

ne diye sevinmiştim. Baksana, o köpeklerini gezdirmeye çıkarken sende ona arkadaşlık yapsana. Oyalanırsın böylelikle. Ne dersin?

-Hayır, ne onunla ne de köpekleriyle dolaşmak isterim. Öylesine ilgisiz, soğuk birisi ki.

Evelyn konuşmayı kesip örgüsünü bıraktı elinden, sıkkın bir halde de yatmaya gitti.

Yine gecenin bir yarısında karınları iyice doyan köpekler oldukça sakin, kıpırtısızdılar. Artık iyice yağlanmış, hareketsizlikten tembelleşmişlerdi. Bilinen kıvrak köpek davranışlarını göstermiyorlardı. İplerinin elverdiğince bile gezinmiyorlardı, sürünüyor gibiydiler. Bu da hiçte güzel değildi.

Ertesi gün akşam üstü yine örgüsünü örmekle meşguldü Evelyn. Artık süeter bitmek üzereydi. Yaka ve kollara katkı yaptığı kırmızı yün gri rengin donukluğunu gidermişti. Dinlenmeye çalışan kocasına dönüp:

-Nihayet bu sabah arabasına atlayıp götürdü köpekleri.

-Gerçek mi?

-Elbette. Sonra da eve yanında köpekler olmaksızın döndü. Eve girdikten bir süre sonrada iki bavulla ve iyi giyinmiş olarak dışarı çıktı. Bavulları arabaya yerleştirdikten sonra bana selam bile vermeden çekti gitti. Bakmak bile istemiyor gibiydi bana.

-Belki seyahate çıkarken köpeklerin yalnız kalmalarını istemediği için aldığı yere geri vermiştir.

Evet. Bir seyahate çıktığı belliydi.

Gözlüklerini temizlerken esneyen Ed,

-Sanırım köpekler ona pahalıya maloluyordu. Onları öylesine yorup yürütmeseydi keşke. O yürüyüşler köpeklerin

iştahını açardı aslında...

Ed, gazetesini eline aldı yine.

Evelyn'de boşalan şişlerini yün yumağına batırıp, bitirdiği süeteri katladı. Ayağa kalktı, bir an durdu. Ördüğü herşeyden sonra bir rahatlama duyardı. Bir şey yaratmanın hazzını duyardı daima.

Umursamaz bir sesle:

-Bence yanılıyorsun. Köpeklerin komşunun karısına pahalıya malolduğunu sanmıyorum. Kadına hiç para harcatmadı köpekeler. Sadece bir cinayetin örtbas edilmesine yardımcı oldular... Onlara sadece kocasını yedirdi kadın, başka bir şey değil...

★★★

YABANCI

Yabancıyı nasıl anımsamam. Dağlara petrol araştırmasına giderken götürdüğü adamların içinde ben de vardım.

O, geri dönmedi bu yolculuk sonunda...

Neden geri dönmediğine hiç kimse bir yanıt veremez. Bunu ben bile yanıtlayamam. Biraz Amerikan eğitimi almış olmama, dil bilmeme karşın, yanıt veremem. Tejantepec kentinin hatırı sayılır cesur ve uyanık adamları arasında geçer adım ama dedim ya ben de yanıtlayamam bu soruyu...

Sorularınızda ki inatçılıktan sigorta şirketlerinden biri tarafından gönderildiğinizi sanıyorum. Yabancı'nın ölü veya diri olduğu sorusunun yanıtını arıyorsunuz. İsterseniz size onu nasıl tanıdığımı ve nasıl kaybettiğimizi anlatayım. Sonuca siz varın. Aradığınız kanıtlara böylece ulaşabilirsiniz. Siz şuraya oturun hele. Bende önce onu tarif etmekle başlıyayım söze..

Belki de onu tanıyorsunuz dur?... Hayır mı?..

İri yapılı, oldukça yakışıklı, yakışıklı olduğu kadarda soğuk bakışlı bir delikanlıydı.

Sesi yaptırımcı bir tondadır. Emir verdiğini size hissettirir. Emir verdiği zaman karşısındakiler insan değilde köpekmiş gibidir.

Sanırsınız onun damarlarında akan kanda İspanyol-Yerli emareleri yokmuş gibiydi.

Bilirsiniz buralar İtalyan denizciler tarafından keşfedilmeden önce İspanyol-Yerli kırmalarıyla doluydu.

Biz Meksika'lılar öyle birden bire kızmayız. Sabırlıyızdır, bunu Amerika'lı Yabancılar, korkaklık, pasiflik, edilgenlik diye adlandırıyorlar ama yanılıyorlar.

Yanıldıklarını anladıklarında ise çok geç kaldıklarını anlıyorlar ne yazık ki...

Lafımı uzatmayayım. Anlattıklarım Yabancı'nın öyküsü ile yakından ilgilidir. onun sonunu anlayabilmeniz için önce aramıza nasıl girdiğini bilmeniz gerek.

Kaba davranışları bir yana ağzı küfür doluydu. Duyguları bize karşı nefret doluydu.

Hele hele, kadınlarımıza bakarken gözlerinin taşıdığı anlamı bir anlatabilsem.. İnanın tümüyle iyi değildi hali..

Sıcak ülkeler hakkında bir bildiği yoktu. Kadınlarımızın biraz açık saçık giyinişlerini kötü şeylere çekiyordu.

Biraz sabırlı olun sizde..

Size Yabancı Thurston'u bizim gördüğümüz gibi, halkımın gördüğü gibi anlamanızı istiyorum..

Bu durumda, böyle bir yabancının ormanda Lolita Simpson'la karşılaştığında neler olduğunu anlayabilirsiniz.

Evet bayım. Bay Simpson'da bir Yabancıdır ama Thurston gibi değildir. Ufak tefek, kelimtrak ve sevimli bir

adamdır o. Kentimize yirmi yıl kadar önce Estados'tan gelmişti.

Belki siz de onu küçük görecek, bir yerli olduğunu söyleyeceksiniz. Doğrudur, Jurillos kabilesinden bir kadınla evlendiği kadar doğrudur.

Dağlardaki kabilenin bütün kadınları gibi kadını da ona sadık kaldı ve sanırım bundan bay Simpson'da hoşnut kaldı.

Karısı ile Chico kaynağı yakınlarında bir yere yerleşti. Önceden işlenmemiş toprakları işleyerek muzyetiştirme cesaretini gösterdi. Altı tanede çocuk sahibi oldu. Büyük kızının adı Lolitadır.

Yabancı gemiden indiğinde Simpson'da alışveriş yapmak üzere kente gelmişti. Onların karşılaşmalarını buradan izleyebilmiştim.

Onları karşı karşıya görüşümün üzerinden üç gece geçmişti ki, Lolita meşalelerden süzülen ışıklar altında geleneksel oyunlarımızdan oynuyordu ve Yabancı'nın tutsaklığıda böylece kesinleşmişti.

-Yabancı Simpson'a yukarıdan bakarak:

-Nehir yakınlarında muz bahçenizin olduğunu söylediler. Oraya kadar beni götürebilirmisiniz, oradan dağlara doğru gitmek istiyorum..

Bay Simpson ürken bakışlarla Yabancı'ya bakarak, kötü bir şeyler sezinlemesine karşın yine de saygıyla:

-Evet, doğru söylemişler. Kente alışveriş için geldik, yarın sabah serinliğinde evimize döneceğiz..

-Ben öğlen yemeğini yer yemez nehre doğru yola çıkacağım. Alın size on dolar... Bu dolarlar bana oraya kadar rehberlik etmeniz ve birkaç tane de hamal bulmanız için..

-Öğlen yemeğini yer yemez mi? derken Simpson hayretle bakıyordu.

-Fakat bu siesta zamanıdır. Bir ata sözünü hatırlatayım, "güneşin altında, siesta zamanında dolaşanlar, sadece deli köpekler ve aptal Yabancı'lardır...

Yabancı başını arkaya doğru atıp okkalı bir kahkaha attı.

-Bana aptal Yabancı demeleri umurumda değil... Bundan daha kötü sözler de duydum. Irgalamaz beni bu sözler..

Bay Simpson başını sallayarak:

-Hava çok sıcak olduğu için öğlen üzeri hamallar sıkıntı çeker, dayanamazlar. Yarın sabah erkenden yola çıkmak daha uygun olur.

-Siesta'nızı da, yarınınızı da şeytanlar götürsün.. diye bağırdı Thurston.

O böyle umursamazdı bayım. İstediklerine ters gelen ne söylense küfürü basıyordu.

-On Dolar kazanmak istemiyorsanız siz bilirsiniz. Ben kendi başıma gitmesini de bilirim.

Simpson bir an düşündü, on doları kaybetmek işine gelmezdi, kazanmayı tercih ederdi. Bir pezonun bile zor kazanıldığı bu kentte Amerikan dolarının değeri tartışılmazdı. Büyük bir miktardı bu, kaybedilmeyecek kadar...

-Amerikalılar neden hep dağlara doğru gitmek istiyorlar?

-Ben petrol mühendisiyim ve oralarda verimli petrol damarları olduğu konusunda bilgiler edindim. Petrolle ilgileniyorum, bu konuda birşeyler duydunuz mu?

Simpson omuzlarını silkip bunlardan haberdar olmadı-

ğını söyledi. Yabancı kahkaha ile gülüyordu.

-Bakın bir Amerikalı sizin gibi yerlileşirse böyle cahilleşiverir işte. Şişko, yağlı bir kadınla evlenir yöresel uyuşukluğa kendinizi kaptırır Amerikalı özelliklerinizi yitirirsiniz.

-Thurston konuşurken onu ilgiyle dinleyen Simpson'u izliyordum. Yüzü renkten renge girerken hiçte hoş bir manzara taşımıyordu. Gerçekten bugün karısı her ne kadar şişko bir haldeysede evlenmeye gittiklerinde oldukça alımlı bir güzellik ve zerafetteydi. Sıkıntı içinde sigara sarmaya başladı.

Thurston'a karısının pek zarif olmamakla birlikte onun ne kadar iyi bir kadın olduğunu da anlatmak isterdi, bunu düşünüyordu da...

Ve on Amerikan dolarının pek kolay bulunamayacağını da biliyordu.. Sonuçta Yabancı kazandı.

Siesta zamanı başladığında biz nehrin yukarılarına doğru tırmanmaya başlamıştık. Biz dediğim altı hamal ve eşeklerdik.

Beni iyi dinleyin bayım. Yabancı en önde yürüyordu, sırtında yüklerin en ağırı vardı ve o şen şakrak şarkılar söylüyordu...

Bu yörenin yaz sıcağı sizin bildiğiniz sıcaklara benzemez. Taşıdığı nemle insanı ezer, boğar. Hava almakta bunaldığınızı düşünemeyecek kadar halsizleşirsiniz.

Kuşlar, maymunlar ortalıktan çekildikleri için orman da çıt yoktu. Çürümüş otların geniz yakıcı pis kokusu ise dayanılmaz haldeydi.

Yabancı alıştığımızdan çok farklı davranıyordu. Bizden daha çevik adımlarla ve oldukça rahat yürüyordu. Böyle şeytan gibi bir şefimizin olması bizim için iyi değildi. Hiç

yorulmuyordu ve bizim yorulacağımızı da düşünemiyordu belki.. para vermişti ya, oyalamamıza bile dayanamıyor, durmadan ilerliyordu. üç saat boyunca ona ayak uydurmaya çalışarak zorlukla ilerledik. Bu üç saatin sonunda genç Alberto artık dayanamayacağını, midesinde ağrılar olduğunu söyleyip durdu. Ağabey'i de bay Simpson'a yalvarırcasına durmamızı isteyince hepimiz durduk.

Bay Simpson üzgün tavrıyla:

-Patron ben değilim, yürüsek iyi olur durmamıza karar verecek olan önde yürüyendir.

-Ama o bu sıcaktan ve mide ağrılarından anlamaz. Siz bizi anlarsınız, siz duracak olursanız o da durur.

Bizleri ve ülkemiz insanlarının mide ağrılarından söz edince isteklerimize uyulması gerektiğini iyi bilen bay Simpson durdu ve:

-Hamallarınızdan biri hastalandı bay Thurston.. diye bağırdı.

Yabancı bunun üzerine geri döndü. Uzun bacaklarının hızlı adımlarıyla bir anda yanımızda oluverdi. Yüzü hiddet emareleriyle dolu, kıpkırmızıydı.

-Dinlenebilmek için hasta olduğunu kim iddia ediyor?

Alberto bu sert sese pabuç bırakacak kadar korkak değildi. Başını kaldırarak:

-Benim. Birsüre dinlenirsem rahatlarım. Hava çok sıcak da..

Yabancı böyle gerekçeleri kabullenecek tipte biri değildi:

-Ben de senden daha serin bir yerde yürümüyorum değil mi? Ben nasıl yürüyorsam sende öyle yürüyeceksin. Önüme geç bakalım. Hastalığın tekrarlarsa kıçına iki tek-

me atarım birşeyin kalmaz..

Bu sözler hasta bir insana söylenmemeliydi. Bütün yüzler bunun farkındaydı. Kin tohumları yeşeriyordu. Pedro elini her zaman kemerinde duran bıçağına uzattı. Duyduğu aşağılayıcı sözler Alberto'nun gözlerinde kıvılcımlar çaktırıyordu. Ne yazık ki kendini savunamayacak kadar halsizdi. Omuzlarını kaldırıp sırtında ki yükü yere bıraktı. Sıradan bir sesle:

-Hastalığım gecinceye kadar burada dinleneceğim...

-Yapamazsın.. Ben paramı çarçur edemem. Taşımacılık yapmanız için para verdim ve bunu yapacaksınız. Ayaklan ve hasta mideni de taşı.

Kin içinde ve heyecanlıydık. Hepimiz bıçaklarımızı çekmenin kararını vermeye çalışıyorduk. Ama dev yapılı şeytanın yüzü bize dönüktü. Yüzü bize dönüktü ama Pedro'ya değil.. Neyse ki pedro onun arkasındaydı ve ormanda pusuya yatmış bir kaplan gibi tetikteydi. Elinde tuttuğu bıçağı pırılpırılparlıyordu.

Bay Simpson, Yabancıyı kurtarmaya çalışarak öne lierledi:

-Büyük bir hata içindesin Bu insanlar kendilerine böyle davranılmasına dayanamazlar.

Yabancı kendi vatandaşına ne cevap verdi dersiniz?

-Sen çeneni kapa bakalım..

Bu sözler aşağılayıcı bir tonda çıkmıştı ağzından. Bay Simpson'un gerileyişini, aşağılaşını görmek hiçte hoş değildi. Bunlardan hoşlanmazdık bizler.

Yabancı'nın arkasında olan Pedro dikkatli adımlarla yaklaşıyordu. Hepimiz sessizlik içinde bekliyorduk. Pedro'nun aceleci bıçağının ölüm darbelerini bilirdik.

Belki de gözlerimizde beliren birşey Yabancı'yı uyardı.

Böylesine iri bir adamdan beklenmeyecek çabuklukla geriye döndü. Sırtına indi inecek olan bıçağa bakarak güldü.

Güldü bayım. Bu gülüş öylesine korkunçtu ki... Bir katır nalından sert yumruğunu Pedro'nun kafasına indirdi.

Pedro yere yuvarlanırken elindeki bıçağı da toz toprağın içine kaydı gitti.

Dört kişi kalmıştık. Dört bıçaklı adam..

Hep birlikte Yabancı'nın üstüne yürürken o telaşsız bir davranışla elini gömleğinin içine sokup bir tabanca çıkardı..

Bizim bir ata sözümüz: "Sıcak bir kurşun, soğuk çelikten daha çobuk iş görür" der..

İçimizden hiç biri bu ata sözünün doğruluğunu denemeye niyetli değildi. Evet bayım.. Dayak yemiş köpek sürüsü gibi Yabancı'nın emirlerine boyun eğişimizi unutamam.

Alberto'ya defolup gitmesini söyledikten sonra, bizlere onun yükünü de taşımamızı ve önünden yürümemizi emretti.

Pedro'da bizlerle beraberdi. Ağzından süzülen kanı yalamış ve bıçağını düştüğü yerde bırakmıştı.

Yaşadığımız o dakikalardan sonra Yabancı'dan uzak durduk. Tabancasının büyüklüğü bile bizi ürkütmeye yetmişti.

Güneş ormanlık alanının yukarılarına doğru çekilip silikleşmeye başladığında durmamızı emretti. Gerçekte yemek yemekten ve uyumaktan başka birşey düşünemiyorduk. Çok kısa bir süre sonra da güneş battığında heryer kapka-

ranlık olmuştu. Büyük bir ateş yaktık.

Yabancı, konuşmuyordu.

Sırtını bir ağaca dayadı, oturdu. Ateşin gür ışığı garip bir şekilde yüzünü aydınlatıyordu. Onda kavrayamadığımız bir güç vardı. Ona el kaldırmaya cesaret bile edemeyecek beş kişiydik sadece. O tek başına olmasına karşın çekiniyorduk. Yoo, tabancasından çekiniyor değildik. Başka bir şeydi bizi alıkoyan... Yabancı gibi başkaları üzerinde kişiliği ile etki yaratan birileri her zaman olmuştur, bunu anlatmakta zordur, sizin gibi bir başka yabancı ya..

Onun taşıdığı tanımlanamaz bir güç bizi alıkoyuyordu. Cesaretin zerresi kalmamıştı bizde. Yaşadığımız kuşku ve korku ertesi günde devam etti.

Bu yolculuk yıllarca usul usul konuşulacak bir yolculuktu. Grubun başını biz çekiyorduk. Yabancı arkamızdan geliyordu. Yüklü eşekleri sopasıyla dürtükleyerek ilerleyen Bay Simpson'da yabancının yanısıra yürüyordu.

Dinleyin bayım, kentimizle bay Simpson'un bahçeleri arasında en az üçgünlük yol vardır. Buna karşın biz oraya bir buçuk günde ulaştık.. Artık Amerikalıların niçin genç yaşta öldüklerine şaşmıyorum. Neyse ki muz bahçelerinin görünüşü muhteşemdi. Biz ise ayaklarının üstünde güçlükle duran yürüyen ölülerdik.

Kulübelerin üstleri palmiye dallarıyla örtülüydü. Muz ağaçları düzgün sıralarla dikilmişlerdi. Öylesine güzel görünüyorlardı ki..

Bizi karşılamaya güzel bir genç kızla havlayıp duran bir köpek gelmişti.

Simpson'un kızı Lolita Simpson.

Babasının yanında hamalları ve yabancı birini görünce

olduğu yerde durdu. Yabancı gözlerinde kıvılcımlarla bakıyordu, ben donup kaldım sadece.

Size Lolita'yı nasıl anlatsam bilemiyorum ki. Güzel, sözcüğü onu anlatmak için asla yetmez..

Pamuklu giysinin altında muhteşem vücudunun hatları öylesine belirgin di ki.. Ve bu hatlar kim olursa olsun bütün erkeklerin başını döndürmeye yeterdi.

Yanakları çocuksu bir pembelikte, gözleri sorular içinde kıvranan saflıktaydı. Bununla birlikte annesinden aldığı yerli özellik ateşli bir ihtiras halinde kendini dışa vuruyordu. Daha onaltı yaşındaydı. Ama sıcak ülkelerde onaltı yaş, bir kadın olmak için yeterlidir.

Durduğu alanın yanından geçerken bizlere bakmadı bile. Gözleri Yabancı'nın gösterişli vücuduna yapışmış gibiydi.

Yabancı'nın yüzü ter içindeydi. Gözleri konuşuyordu. Oh.. Lolita, bu gözlerdeki anlamı okuyabilmiş olsaydın kaçardın... Kimbilir, onları okuyordun belki de. Yine de kaçmıyordun..

Bilmediği sadece erkeklerin kadınlara, hele hele çekici kadınlara düşkünlüğüydü. Ormanın diğer vahşi hayvanları kadar masum ve sadece içinden gelen arzulara karşı koşuyordu.

Aralarında sadece küçük bir fark vardı. Kanında yerli kanıyla karışmış Amerikalı kanı vardı onda.

Sanırım, Yabancı babasından sonra gördüğü ilk Amerikalıydı. İçinden geçenleri kim bilebilirdi ki?

Yabancı'nın atak bakışları gönlünde hangi ateşi alevlendirmişti? Ona doğru yürüdüğünü gördüm bayım.

Yüzü bir garipti, hipnotize edilmiş gibi yani..

O an araya Bay Simpson girmeseydi kimse ne olacağını kestiremezdi. Simpson nefes nefeseydi ve alnında derin çizgiler belirmişti. Bunlar yorgunluk yüzünden meydana gelen çizgiler değildi...

"Yabancı"nın ona:

-Burada size ihtiyacım yok. Yolunuza devam edin. Ben genç kızla yalnız kalmak istiyorum, dediğini duydum.

Bay Simpson:

-O benim kızımdır.. diye yanıt verdi.

Sesi incelmiş, rüzgarda gerilen bir tele dönmüştü.

Yabancı yeniden korkunç kahkahalarından birini haykırdı.

-Bunu bana söylemene gerek yoktu. Yarım mil öteden bile bir melezin kokusunu duyarım ben..

Simpson'un yüzüne bir tokat atsaydı bu kadar sert olamazdı..

Yabancı kıza doğru döndü. Dudaklarından sadece iki sözcük döküldü:

-Buraya gel.

Simpson'un heyecanlı nefes alışından başka bir şey duyulmuyordu. Orman tanımlanamaz bir geleceğe gebeydi.

Simpson, ulur gibi bir sesle Lolita'ya:

-Hayır, gitme.. diye bağırdı.

Lolita, Yabancı'ya doğru bir adım atmıştı. Babasının çığlığı ile geriledi. Korkmuştu. Korkulu rüya gören biri gibi birden bire uyanıvermişti sanki...

Simpson boğuk bir sesle yeniden:

-Çabuk eve gir, dedi.

Kız arkasına bile bakmadan tez adımlarla eve girdi.

Yabancı:

-Onu benden uzaklaştıramazsınız. Küçük parmağımı sallasam yeniden yanıma gelecektir. İçinde kaynayan karışık kanıdır bu kızın Simpson'un bakışlarında kahredici pırıltılar vardı. Havada bir ölüm sıcaklığı dalgalanıyordu. Dişlerini ortaya çıkaran bir garip tebessüm belirdi dudaklarında. Ama yüzünde eski yumuşak anlam yoktu artık.

Yabancı'da güldü. Bu gülüş Lolita ile arasına girebilecek olanı öldürebileceğini anlatmaya yetiyordu bile. Eli, yine gömleğinin alıtna kaydı,bekliyordu.

İnanın bayım, geçen saniyeler bana öylesine uzun, öylesine uzun geldi ki, bay Simpson tütün kesesini çıkarıp bir sigara sarmaya başlayıncaya kadar öldüm mü, yaşadım mı bilmiyorum.

Parmakları titriyor, tütünler yere dökülüyordu.

Sonra, ağır ağır Yabancı'nın önünden geçip evine doğru yürüdü.

Yabancı'ya konuk etmekten söz etmemişti. Sadece ondan para almıştı ama bunu hiç konuşmamıştı.

Yabancı anladı, ama o başkalarını kinle doldurmaktan hoşlanan bir adamdı. Irmak tarafına biraz gidip kampımızı orada kurdurdu.

Daha uzakta olmak istemiyordu. Burada günlerce kalabileceğimizi de söyledi. O gece, karanlıktan da yararlanan bay Simpson gelip beni buldu.

Kamptan biraz uzaklaşmamızı rica etti. Konuşmalarımızın Yabancı tarafından anlaşılmasını istemiyordu.

Önce, ertesi sabah buradan ayrılıp ayrılmayacağımızı sordu. Başımı olumsuzca sallayarak Yabancı'nın söylediklerini tekrarladım.

Üzgün bir sesle:

-Lolitam için korkuyorum.. Yabancı'yı gördüğünden beri bir tuhaflaştı. Anladım ve elimden gelen yardımı yapacağımı vaad ettim.

Tepelerin arkasına, Urregan'a, o gece bir haber götürmemi istedi. Urregan, Jurillos kabile şefinin oğluydu. Lolita'nın sözlüsüydü. Ben'de kabul ettim. Haberi şuydu:

"Lolita ile yapacağınız nişan törenini gelecek ay değil hemen yapınız. Geç kalmayın ve yarın akşam burada olun."

Anlıyorsunuz ya bayım. Bu genç kızı kendi kendisine karşı koruyabilecek olan akıllıca bir çözümdü bu. Jurillos'larda nişan evlilik kadar önemlidir. Jurillos'lar savaşçı ve tutucu bir kabileydi. Bakirelerinin onurunu kabile onuru sayarlardı...

Yabancı uyurken kamptan sıvışıp, Simpson'un katırlarından birine binip dağlara doğru yola koyuldum.

Yabancı'nın cezalandırılmasında bir payım olacağı için sevinçliydim. Haberi ilettim ve güneş doğmadan da kampa geri döndüm.

O sabah akşam yapılacak nişan töreni için yapılan hazırlıkları izleyebiliyorduk. Bu hazırlıkların nedenini bilmeyen Yabancı muz ağaçlarının altına uzanıp saatlerce Lolita'nın yanına gelmesini bekledi.

Böyle adamların davranışlarını anlamak zordur bayım. Bir başkası olsaydı genç kızı pek açıklık bir yerde görmeye çalışmazdı. Yabancı gelenek tanımıyordu. Lolita'yı kampın ortasına, herkesin gözü önüne getirerek babayı da daha da alçaltmak onurunu sıfıra indirmek niyetindeydi.

Lolita görünmeyince, öğlen üzeri Simpson'un evine giderek kapıyı çaldı. Ben birkaç arkadaşla avludaydım. Top-

ığa bir kömür ocağı kazmakla meşguldük. O gece davetler için kızartılacak domuz da bu ocakta kızartılacaktı.

Yabancı'ya kapıyı bay Simpson açtı. Elinde Yabancı'ya doğru çevrilmiş uzunca bir tüfek tutuyordu.

Neden, hemen ateş etmediğini bilmiyorum.

Siz, Amerikalıların bizlere tuhaf gelen davranışları vardır her zaman.

Kapı ağzında ayakta, elinde tüfek duruyordu ve Yabancı'ya kızının nişanlanacağını söyledi. Sonrada kapıyı Yabancı'nın suratına kapattı.

Yabancı kimseye bir tek sözcük söylemeden nehir kıyısında ki kampa döndü.

Neler düşünüyordu?

Bunu kimse bilemezdi. Sonuçta hazırlıklar devam etti ve onu unuttuk.

Yakın çevreye dağılan haberciler nişan davetini duyurdular. Akşama doğru da davetliler gelmeye başlamışlardı.

Yerliler eşeklerine binip gelmişlerdi. Arkalarında da gelenekler uyarınca yaya olarak karıları ve çocukları geliyordu. Ormanlarda yaşayan kızılderililer ise sadece şallarına sarınmış olarak gururlu bir tavırla salına salına geliyorlardı.

Avlunun ortasında dans için ayrılan büyükçe bir saha süpürülüp, sıkıştırılmış, pırıl pırıl kaypak bir hale getirilmişti. Dans alanı çevresi pembe ve beyaz çiçeklerle süslenmiş, yaseminler, mimozalar yerlere serpilmeye başlanmıştı.

Bambu dallarından direklere meşaleler yerleştirildi. Kalabalıklaşan avlu, gevezelik eden kadınların sesleri, koşuşan bağrışan çocukların sesleri ile dolmuştu.

Kızaran domuzun nefis kokusu yanan odun kokusuyla genizleri gıcıklıyor, iştah açıyordu.

Bu şen şakrak düğün ortamı tasalı babanın yüzünde bile sevinç dalgaları yarattı. Nehir boyunca kurulu kampa takılıp kalmaktan uzaklaşıp davetlilerin neşeli ortamına karıştı.

Yabancı kampın önünde hareketsiz oturuyor ve bekliyordu.

Şaha kalkan atlarının nallarından kıvılcımlar çıkartarak gelen yerliler de uzun tüylü atlarıyla dikkatleri çekerek yıldırım gibi Simpson'un avlusuna daldılar. Genç Urregan'ın uzun saçları rüzgarda uçuşuyordu.

Jurillos'larda gelmişlerdi artık. Tören gerçek anlamıyla başlayabilirdi. Genç Urregan'ın soyluluğunu anlatmak pek kolay olmayacak.. Gerçek bir erkekti o.. Sülalesi yıllarca kabilelerine reislik yapmıştı. Uzun boylu, atletik vücutlu, yakışıklı bir delikanlıydı.

Yabancı da onu gördü elbette Sessizce oturduğu yamacın kenarında gözlerini açmış, kendinden bir başka yakışıklılıkta ki bu delikanlıyı inceliyordu.

Jurillos'ların büyücüsü buhurdanlığını sallayarak törene öncülük etti. İhtiyar büyücü, buruşuk yüzlü, delici karanlık bakışları olan biriydi. Yüz elli yaşına bastığını söylüyordu,her an bir saldırıya uğrayacak gibi tetikte duruyordu.

Jurillos'lar evin önünde yarım daire olarak sıralandıklarında gece yarısı olmuştu. Mızraklarını yere dayamış olan gençadamlar büyücünün etkili bir ahenkle vurduğu tefine alçak bir sesle söyledikleri şarkılarıyla eşlik ediyorlardı.

Genç Urregan eve doğru yönelirken kapı açıldı ve babasının kolunda Lolita göründü.

Oldukça güzel bir tabloydu bu. Hemde kolaylıkla unutulamayacak cinsten bir tablo. Lolita annesinin evlenirken

giydiği siyah dantel giysisini giymış, omuzlarına kırmızı bir İspanyol şalı örtmüştü.

Uzun boylu nişanlısı dar, beyaz bir pantolon, kırmızı ceket giymiş, kırmızı bir kemer takmıştı. Büyücünün önünde yanyana durdular.

Konuklar sessizdi. BEN ÇEVREMDEKİLER GİBİ DEĞİLİMDİR bayım biraz tahsilliyimdir. Büyücünün ateş üstüne attığı mistik kokulu otların etkisine, ihtiyar büyücünün efsunlu gözlerine inanmıyordum. Ama o gece bu meşalelerle aydınlanan alanda, loş köşelerde, ortalığı yavaş yavaş kaplayan bir büyü hissediyordum.

Sabırlı olun bayım. Aradığınız son'a yaklaşıyorum.

Öyküyü size kendim nasıl gördüysem öyle anlatıyorum. İnanın o gece neler olduysa bir resim gibi aklımda. Onları size aynen aktarıyorum.

Sonra, dans başladı.

Gitarlar çalıyor, kastanyetler şakırdıyordu. Alevler içindekimeşalelerden dans eden çiftler üzerine büyülü dalgalar yansıyordu.

Yabancı'nın kampının ışıkları da parlıyordu. Zaten pek uzakta değillerdi ki.. Törene davetli olmadığı halde geldiğinde zaman gece yarısını geçmekteydi.

Gitarlar romantik bir tangoya başlamıştı. Lolita nişanlısının kollarında dans ediyordu.

Yabancı dans alanının kenarında duran Simpson'a doğru yöneldi. Kendimde olmadan bende o tarafa bir adım attım. Olabileceklerin dehşetinden kanım donmuştu.

Yabancı'nın gözleri nişanlısının kollarında kıvrılarak dans eden genç kızın vücudundaydı.

Lolita'yı dans ederken seyretmek gerçekten çok güzel-

di. Bütün erkekler ona bakıyordu zaten. Dans eden çiftlerin hepsi kenara çekilerek alanı onlara bırakmıştı.

Tanga gençliğin dilidir bayım. Aşkın dilidir.

Yabancı bakışlarını Lolita'dan ayırmadan bay Simpson'a:

-Tören bittikten sonra kuşku yok ki, kızının nişanlısı köyüne dönecek ve evleninceye kadarda nişanlısını göremeyecektir değil mi? Gelenekleri bilirim çünkü...

Sesi alaycıydı.

-Evet dağlara köyüne dönecek. Oraya sizin de gideceğiniz gibi.

-Ben yarın sabah erkenden yola çıkacağım ve işimi çabuk bitirip döneceğim. Ülkeme dönmeden önce biraz eğlenmeye zamanım olacak..

Yabancı'nın verdiği yanıt bay Simpson'un pek hoşuna gitmedi. Bay Simpson'un çok yakınındaydım ve bütün vücudunun titrediğini gördüm.

Yabancı dilini dudakları üzerinde gezdirdi. Lolitaya bakarken gözleri irileşiyordu. Biraz daha yaklaştım bende. Elimi bıçağımın üzerinde tuttuğumu da saklamayacağım. Simpson benim dostumdu, kafasından neler geçtiğini bilmiyordum.

O iyi bir babaydı. anlıyorsunuz ya.. Ve Yabancı da böyle bir günde kızına yiyecek gibi bakıyordu.

Ama Lolita tango'dan sonra başka birşey de yaptı.

Dans sona erdiğinde öylesine çok alkışlandılar ki. Lolita ile nişanlısı, karşı karşıya, nefes nefeseydiler.

Bir anlık sessizlikten sonra gitarist ilginç bir parça ya başladı. Bu parça ormanlarda yankılanan yerli taktaklarına benziyordu. Diğer gitaristlerde aynı parçayı çalmaya başla-

dılar. İşte bu anda Lolita belini kıvırarak başını arkaya doğru attı.

Meşalelerin loş aydınlığında bile dantel elbisesini delip fırlayacak gibi duran memeleri bütün erkeklerin soluklarını kesecek kadar çekiciydi,tahrik ediciydi. Yüzü bir düşü yaşıyor gibiydi. Hepimiz ayağa kalkarak, çılgın birsevinçle:

-Ole, la Fluensita, le Fluensita.. diye bağırdık.

Genç Urregan dimdik ayaktaydı. Pistin kenarına çekilip, kollarını göğsünde çaprazlayıp öfke içinde durdu. Gözleri alev alev idi.

Lolita daireler çizerek dönmeye, kastanyetlerini şıkırdatmaya başladı. Bu fluensita dansıdır bayım. Jurillos'ların ihtiras dansı anlıyacağınız.. Bu dansı izlemenin anısı her erkeğin anılarında capcanlı durur herzaman. Her zaman raslanmayacak bu gösteri yaşlılık günlerinde dipdiri günlerin anıları olarak yaşar. Bir dans ki, sadece büyük aşkların yaşandığı birlikteliklerde birkez oynanır çünkü.. Lolita bu dansı nişanlısı için ve çılgınca oynuyordu.

Ormanların sıtmalı ateşi gitaristlerin seslerine vuruyordu... Bambaşka çılgınlık nöbeti insanların gönlüne doluyor, nabızları çatlatacak gibi sarsıyordu.

Daha hızlı, daha hızlı, gittikçedaha hızlı dönüyordu Lolita. Müzik coşmuş, Lolita'nın dip diri bacaklarına kadar açılan etekleri yürekleri hoplatarak uçuşuyordu. İleri geri kıvrılan diri vücudu, şehvetli titremelerle sarsılıyor, bütün vücudunun gerginliği açıkça anlaşılıyordu.

Bayım, Lolita'yı bu dansında görmek bambaşkaydı, damarlarınızda ateşten bir kan dolaştığını hissediyor, birşeylerin içinizde kaynadığını anlıyordunuz. Bu gençlik ve aşkın ateşiydi. Şimdi bile gözlerimi kapasam kendimi o anı

yaşarken buluveririm. Ama dans birden bire duruvermişti.

İzleyici kalabalıklığının başları üzerinden Lolita'nın ayakları dibine gümüş Amerikan dolarları atılmıştı. Dolarlar çınlayarak sağa sola saçıldılar.

Müzik durdu, etrafta çıt çıkmıyordu. Lolita'nın faltaşı gibi açılmış gözleri savrulan dolarlara dikilmişti. Yüzü utanç içinde ve kıpkırmızıydı. Nişanlısı hiddet içinde,dolarların çevresinde döneniyordu.

Anlıyabiliyormusunuz bayım? Bu çok büyük bir hakaretti. Yaşamını erkeklerin karşısında dans ederek sürdüren sıradan dansözlere davranıldığı gibi davranılmıştı Lolita'ya. O'nun dansının gizemli kutsallığı hiçe sayılmış, aşağılanmıştı... Babasının ve nişanlısının önünde...

Yabancı arkasını dönmüş kampına doğru gidiyordu.. Genç Urregan elinde bıçağı arkasından fırlamıştı. Ama bay Simpson onu bileğinden yakalayarak durdurdu.

-Hayır şimdi yapma.. diye fısıldadı. Hem tabancası var, yarın da tepelere petrol araştırması yapmak için gidecek.

Bu olay nişan töreninin sona ermesine yol açtı. Konuklar Yabancı'nın kampına doğru öfkeli bakışlar ve tehditler savurarak dağıldılar. Urregan dostlarına yatıştırıcı birkaç söz edip sakince dağılmalarını sağladı. Kabilesinden insanlarla birlikte dağlara, köylerine doğru yola çıktılar.

İntikam alınmamıştı...

İş, zevkten önemlidir deyip kampı dağıttık ertesi sabah. Dağlara ulaşmadan epey yol aldık. Kampımızı yeniden kurup ertesi gün ki yorucu tırmanışa hazırlandık. Ertesi gün öğlen civarında uzun tüylü kısraklarıyla iki yerli geldi yanımıza.

Yakınlarda siyah yağın çıktığı yerleri Amerikalı ya söyle-

mek istediklerini belirttiler. Amerikalı heyecanla ilgi gösterdi. Yer hakkında neler bildiklerini sordu.

Bulunduğumuz yerden pek uzakta olmayan bir kaynağı tarif ettiler. Siyah köpükler fokurdatan, yağlı ve alev alan bir kaynaktı bu. Yabancı, yerlilere kaynağın olduğu yere götürüp götüremeyeceklerini sorduğunda, para da verebileceğini söyleyince yerliler kabul ettiler. Yabancı, bize kamptan ayrılmamamızı söyleyip yerlilerle kaynağın bulunduğu yere gitti. Bulunduğumuz yerden ayrılmayıp onlar gözden kayboluncaya kadar arkalarından baktık.

Pedro, yabancının yaraladığı eliyle haç çıkartarak dinsel mırıldanışlar yapmaya başladı.

Bizler geriye döndük. O andan beri de Yabancı'yı kimse gömedi Dönüşünü beklemek anlamsızdı. Onu kaynağın olduğu yere götürenler Jurillos'lardı bayım...

Jurillos'ların korkunç yasaları vardır. Kabilelerinden bir kadına birisi aşağılayıcı bir davranışta bulunur hakaret ederse güneş iki defa batmadan mutlaka acı bir şekilde öldürülürdü.

Bu yasayı uygulayacaklardı mutlaka.

Bayım, Yabancı'nın ölümünü kanıtlayacak bir kanıtı boşuna aramayın. Bu hem gereksiz, hem de tehlikeli sonuçlara götüren bir davranış olur.

Bir sigortacı olarak tehlikeli bir iş yapmış olursunuz.

Jurillos'ların bahsettiğim bu yasası şöyle uygulanır. Suçlunun çıplak vücudu bildiğimiz bala bulanır. Daha sonra bir kırmızı karınca yuvası yanına yatırılır. İyice bağlanıp, kazıklarla yere zaptedildikten sonra tabi.

Karıncalar Amerikan sigorta yasalarını bilmezler... Bala bulanmış suçluyu kemikleri kalıncaya kadar kemirirler. Bu

öylesine uzun bir ölümdür ki acıyı yaşarsınız. Ölüm o kadar yakın olduğu halde hemen ölmez kıvranırsınız. Sigortanız olsa bile ölürsünüz sonuçta..

Nişanlısı için dans ederken Lolita'nın ayaklarına doğru gümüş dolarları atmak için Yabancı çok aptal olmalıymış diyeceksiniz değil mi?

Evet bayım, gerçekte tüm atılganlığına karşın Yabancı da bir aptal yan vardı. Beni yanlış anlamayın bayım, Gümüş dolarları atan Yabancı değildi...

Hayır, o değildi.

Bunu yapacak kadar aptal değildi o. Bu olay olduğunda o arkasını dönmüş kampın yolunu tutmuştu..

Ama bay Simpson'a gümüş Amerikan dolarlarını o vermişti... Aptallık değil miydi bu. Buralarda kimse gümüş dolar taşımaz ki...

hitchcock

KOMŞUNUN KARISI

5000

ARENA YAYINCILIK